

Πύρρος Δήμας: Ήταν μια αντιμετώπιση που δεν άξιζε σε εμάς τους Βορειοηπειρώτες

Σε μια εξομολόγηση ψυχής προχώρησε ο Πύρρος Δήμας στο περιοδικό Down Town.

Στις δύσκολες και όμορφες στιγμές της αθλητικής του διαδρομής εστίασε ο Πύρρος Δήμας στη συνέντευξη που παραχώρησε στο Down Town Αυγούστου και τη δημοσιογράφο Αμάντα Φουντή.

Θυμάσαι μέχρι σήμερα κάποια στιγμή που σε έφερε σε δύσκολη θέση;

Απλώς απογοητεύσουν με την αντιμετώπιση που βίωνες. Μια αντιμετώπιση που δεν άξιζε σε εμάς τους Βορειοηπειρώτες ως ένα κομμάτι της Ελλάδας. Οι δυσκολίες ήταν πολλές – προσπαθούσαμε να αποδείξουμε ότι δεν είμαστε ελέφαντες – και η γραφειοκρατία μεγάλη.

Έμπαινες από γραφείο σε γραφείο και, ενώ τα πράγματα πήγαιναν προς την ολοκλήρωση μιας διαδικασίας, υπήρχαν τότε αθλητές στην Εθνική ομάδα πριν από εμάς οι οποίοι πήγαιναν και μας έκαναν καταγγελίες και ξανάρχιζε η διαδικασία από την αρχή. Κάποια στιγμή, λίγο πριν πάρω την πρόκριση για τους Ολυμπιακούς Αγώνες του 1992, είχα απογοητευθεί τόσο πολύ που θυμάμαι ότι είχα χάσει την εμπιστοσύνη μου ακόμα και προς τους ανθρώπους που με είχαν στηρίξει. Με διπλωματικό διαβατήριο πήγα στο Ευρωπαϊκό της Βουδαπέστης, είχα βγει 30ς στην Ευρώπη, πολύ κοντά με τον πρώτο και τον δεύτερο, και πήρα την πρόκριση στη Βαρκελώνη.

Την ημέρα που ήταν να πετάξω για Βαρκελώνη, ήμουν στο αεροδρόμιο με το εισιτήριο αλλά δεν είχα διαβατήριο. Ήρθε τελευταία στιγμή στο αεροδρόμιο. Το πήρα λίγα λεπτά πριν πετάξω. Με στήριξαν κάποιοι άνθρωποι που έβλεπαν την προσπάθεια που έκανα, όπως ο Γιάννης Σγουρός και ο Κυριάκος Βιρβιδάκης.

Θα μπορούσα να χάσω τότε μια Ολυμπιάδα και πολλά άλλα, γιατί θα απογοητεύομαι πάρα πολύ αν δεν αγωνιζόμουν.

Λέω στον Χρήστο «αν βάλει εκείνος 205, εμείς βάζουμε 210». Μετά τον αγώνα στο ζετέ, από την κόλαση βρέθηκα στον παράδεισο. Αυτή είναι η χαρά του αθλητισμού.

Ποια ήταν η καλύτερη και ποια η χειρότερη στιγμή στην αθλητική καριέρα σου;

Σε κάθε αθλητή, είτε εδώ είτε στην Αμερική, που συζητάμε, λέω πως η άρση βαρών είναι ένα άθλημα που σε απογοητεύει καθημερινά. Είναι η κούραση και το απαιτητικό πρόγραμμα που μπορεί να σε απογοητεύουν, αλλά μόλις κατακτήσεις ένα μετάλλιο ξεχνάς τα πάντα. Ξεχνάς τον πόνο, την κούραση, το κλάμα, τη στεναχώρια και είσαι στον έβδομο ουρανό.

Θυμάμαι στο Σίντνεϊ ήμουν 4ος στο αρασέ και είχα απογοητευθεί έχοντας χάσει τις δύο πρώτες προσπάθειες. Μπροστά μου έβλεπα τον Αζανίτζε από τη Γεωργία, που είναι και πολύ καλός φίλος, να έχει βγάλει τη σημαία μπροστά μου και να πανηγυρίζει σαν να είχε κερδίσει το Χρυσό.

Ο αγώνας όμως δεν είχε τελειώσει. Λέω στον Χρήστο «αν βάλει εκείνος 205, εμείς βάζουμε 210». Μετά τον αγώνα στο ζετέ, από την κόλαση βρέθηκα στον παράδεισο. Αυτή είναι η χαρά του αθλητισμού.

«Το 2000 είχα έρθει από την Κύπρο Σάββατο βράδυ και Κυριακή πρωί έφευγα για Σίντνεϊ. Ήμασταν με την Αναστασία πάνω από το πλυντήριο και βλέπαμε τι θα έπαιρνα μαζί μου. Η πρώτη μου κόρη, η Ελένη, η οποία τότε ήταν 5 ετών, έτρεχε πάνω – κάτω χαρούμενη που είχε γυρίσει ο μπαμπάς της.

Της είπα: «Κοριτσάκι μου ο μπαμπάς αύριο φεύγει. Πάει να φέρει τρίτο μετάλλιο» και μου απάντησε:

«Δηλαδή εσύ πιστεύεις ότι είμαστε οικογένεια τώρα;» Από τότε είπα μέσα μου «τέρμα». Σκέφτηκα, πήγαινε και στο Σίντνεϊ και μετά στην Αθήνα, ότι και να γίνει θα είσαι εδώ γύρω».

Τι δεν ξεχνάς από τους Ολυμπιακούς της Βαρκελώνης;

Δεν ξεχνάω όταν πριν από τον αγώνα μπήκα στο εστιατόριο και δεν μπορούσα να φάω τίποτα. Μόνο ένα πράσινο μήλο κι ένα λεμόνι για να μην πίνω νερό. Δάγκωνα το λεμόνι για να ρουφάω το ζουμί αντί να πίνω νερό. Έλεγα «όταν τελειώσει ο αγώνας θα τα φάω όλα». Μετά τον αγώνα στο εστιατόριο από τη λαιμαργία μου πήρα τέσσερις δίσκους και πάλι δεν έφαγα τίποτα, είχε κλείσει το στομάχι μου. Έφαγα μόνο φρούτα και παγωτά. Το βράδυ, όταν πήγαν όλοι για ύπνο, από την υπερένταση δεν μπορούσα να κοιμηθώ. Είχα πάει στις γέφυρες στο Ολυμπιακό χωριό, όπου πλέον έχουν γίνει εστιατόρια, είχα κάτσει σε μια καρέκλα από τις 12 μέχρι τις 5 το πρωί, δίπλα σε ένα ψυγείο με παγωτά και έφαγα 37 σοκολατένιους πυραύλους. Θυμάμαι δυο αστυνομικούς που κοιπόντουσαν βλέποντας όλα αυτά τα χαρτιά κάτω. Τους έδειξα το μετάλλιο και άρχισαν να φωνάζουν ενθουσιασμένοι. Βγάλαμε φωτογραφίες και είχαν χαρεί πολύ κι εκείνοι.

Από τη Βαρκελώνη έμεινε μεταξύ άλλων και η φράση «για την Ελλάδα» που ακούστηκε να λες την ώρα που έφερνες το βάρος στους ώμους. Πως βίωσες εκείνη τη στιγμή;

Εκείνη τη στιγμή έφερα την μπάρα στους ώμους, το επολέ, και λέω το «για την Ελλάδα» χάνοντας την αναπνοή μου, που θα μπορούσα να πάθω και ζημιά γιατί η πίεση ήταν πολύ μεγάλη. Έκανα το τζερκ που κάνω με τα πόδια ανοιχτά στο πλάι και έχασα την προσπάθεια. Είχα μαζέψει μέσα μου τόσο πείσμα και πικρία μετά τα όσα είχα περάσει που μου βγήκε να πω αυτή τη φράση. Σαν να ήθελα να πω, «Είμαι Έλληνας. Τι με ρωτάς και με ξαναρωτάς;».

Ο Μηχανικός Αυτοκινήτων
BILL BINIOS
 Έρχεται όπου τον θέλετε
 για να επισκευάσει το αυτοκίνητο σας

Μόνο ένα τηλεφώνημα
 κι έρχεται αμέσως όπου θέλετε!

MOBILE MECHANIC BILL BINIOS
 0404033255
 Urban Automotive Services